

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Η γαμήλια ψευδαίσθηση»

Αν πεις για ένα θεατρικό έργο ότι είναι γαλλικό, δίνεις μια πληροφορία. Αν πεις ότι είναι «πολύ γαλλικό», δίνεις χαρακτηρισμό. Το κατατάσσεις σ' ένα είδος όπου ο λόγος, ο πολύς σε ποσότητα και εύλογος σε ποιότητα λόγος, πρωταγωνιστεί, όπου το δράμα και η κωμωδία έχουν συγχωνευτεί σε επίπεδο ατάκας και σε επίπεδο γενικής διάθεσης, όπου τα προσωπικά των ηρώων ακομπλεξάριστα αναδεικνύονται από τον συγγραφέα σε ύψιστης σημασίας θέμα, χωρίς ένοχο κοινωνικό γαρνίρισμα.

Ε λοιπόν, «Η γαμήλια ψευδαίσθηση» του Ερίκ Ασούς είναι ένα πολύ γαλλικό έργο. Τα πιο πάνω

χαρακτηριστικά του «είδους» ταιριάζουν απόλυτα στο συγκεκριμένο κείμενο και απ' εκεί και πέρα από το ανέβασμά του εξαρτάται αν θα λειτουργήσουν ως προτερήματα ή ως ελαττώματα μιας παράστασης. Ο πολύς λόγος δεν πρέπει να μετατραπεί σε πολυλογία, η γενική διάθεση δεν πρέπει να ταλαντεύεται μεταξύ ψυχολογικού δράματος και ελαφριάς κωμωδίας και τα προσωπικά των ηρώων δεν πρέπει να φαίνονται διογκωμένης σημασίας. Στη σκηνή του «Διόνυσου» ο σκηνοθέτης Χρήστος Ζάνος βρήκε τρόπο να παραμείνει πιστός στις απαιτήσεις του είδους και να αποφύγει τις παγίδες του. Δεν είδε τον λόγο ως όγκο, αλλά ως λεπτοδουλεμένο ψυχολογικό σενάριο, όπου η κάθε ατάκα οδηγεί σε μια εξέλιξη στις σχέσεις των τριών προσώπων. Ο σκηνοθέτης καταφέρνει να μην τονίζει και να μη διαφωτίζει τα πράγματα περισσότερο απ' ό,τι το κάνει ο συγγραφέας, να διατηρεί την ατμόσφαιρα της αβεβαιότητας, της ψευδαίσθησης, να συγκρατεί τους ηθοποιούς του στα όρια του αδιευκρίνιστου, να επιτηρεί τη λεπτότητα των γραμμών στα υποκριτικά τους σκίτσα. Οι τρεις ηθοποιοί βρίσκονται σε αδιάκοπη υποκριτική εγρήγορση, καθώς οι ήρωές τους συνεχώς αλλάζουν τους ψυχολογικούς σχηματισμούς, αναμετρούνται ανά δύο, διευρύνουν το παιχνίδι σε τρίο. Τα υποκριτικά γκρο πλαν της Ελεάνας Παπαδοπούλου συνδυάζουν αινιγματικότητα, εκδικητικότητα και φινέτσα. Ο περιορισμένος σκηνικός χώρος κάνει την κίνηση να επαναλαμβάνεται κάπως μονότονα, γι' αυτό και ο Αχιλλέας Γραμματικόπουλος αναλαμβάνει να εκθέτει τον ήρώά του με ιδιαίτερη ζωτικότητα. Ο ήρωας του Χρήστου Γιάγκου ίσως παραμένει πιο αδιευκρίνιστος απ' ό,τι θα το ήθελε ο συγγραφέας.